

מ"ת 43969/09/20 - מג'ד ח'טיב (עצור/אסיר בפיקוח) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 43969-09-20 ישראל נ' ח'טיב(עצור/אסיר בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני:

בפני מבקש	כבוד השופט ניצן סילמן
נגד משיבה	מג'ד ח'טיב (עצור/אסיר בפיקוח) ע"י ב"כ עו"ד ראפי מסאלחה
	מדינת ישראל

החלטה

בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 19.11.20 המורה על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני בבית משפחת אמארה בכפר כנא, ועתירה לשחרורו מהאיזוק, לחלופה בכפר קאסם והתרת יציאתו לעבודה.

רקע עובדתי רלוונטי-

1. כנגד המבקש וטאלב ח'טיב (להלן: "טאלב"), הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של נשיאת והובלת נשק, שיבוש מהלכי משפט, מעשי פזיזות ורשלנות ואיומים.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום - המבקש קשר עם טאלב ומוחמד חוסיין (להלן: "מוחמד"), לזרוק רימון לעבר ביתו של אחמד חלילה, סגן ראש המועצה בדיר חנא (להלן: "המתלונן"), על רקע פסילת מכרז אליו ניגשו בני משפחת המבקש.

לשם מימוש הקשר, ביום 27.8.20 סמוך לשעה 21:46 הגיע המבקש לביתו של וסים ח'טיב כשהוא רכוב על טרקטורון. זמן קצר לאחר מכן, הגיע למקום מוחמד נוהג בטנדר שחור השייך למבקש. מוחמד והמבקש פירקו מהטרקטורון את לוחיות הזיהוי ושני דגלים. סמוך לשעה 21:55 הגיע למקום טאלב, כשהוא נושא ומוביל בשקית שחורה רימון הלב.

בשעה 21:59 כיבו המבקש, מוחמד וטאלב את מכשיר ההקלטה בביתו של וסים. טאלב מסר את הרימון למוחמד והחליף בגדים ושניהם נסעו בטרקטורון לעבר ביתו של המתלונן, כאשר המבקש במקביל חזר בטנדר לביתו.

סמוך לשעה 22:09 הגיעו טאלב ומוחמד לביתו של המתלונן, מוחמד זרק את הרימון והם חזרו על

הטרקטורן לביתו של וסים. בשעה 22:17 טאלב ומוחמד הפעילו מחדש את המצלמות בביתו של וסים, ובשעה 22:19 הגיע למקום המבקש עם הטנדר ואסף משם את טאלב ומוחמד.

בהמשך המבקש או מי מטעמו ניתקו את ממיר מצלמות האבטחה מביתו, ובתאריך 30.8 הגיעו המבקש וטאלב לביתו של וסים על מנת לנתק את ממיר המצלמות בביתו, ובעודם מנסים לעשות כן, הגיעה למקום משטרה והם נמלטו.

3. בדיון מיום 23.9.20 **הסכימו המבקש וטאלב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר**, וטענו כי יש להעדיף חלופה במרחק של 50 ק"מ בהעדר עבר פלילי ולאור חלקו של המבקש באירוע (אף בלא להיזקק לשירות המבחן).

4. בו ביום ראיתי להפנות המבקש וטאלב לשירות המבחן לקבלת תסקיר, בין היתר, לאור העובדה כי מדובר בביצוע בצוותא כאשר שלושה לפחות (המשיב, טאלב ומוחמד) מודעים לתכנית העבריינית לכאורה, וניסיונות חוזרים לשיבוש בפירוק סימני זיהוי מהטרקטורן ושיבוש מצלמות.

5. תסקיר בעניינו של המבקש ציין הרושם מאדם בעל נטייה להתנהגות תוקפנית ואימפולסיבית, וכי לא ניתן לשלול סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות באופן כללי. על כן, הומלץ על **חלופה המרוחקת משמעותית ממקום מגורי המתלונן ומערך פיקוח סמכותי ונרחב**. התסקיר בא בהמלצה שלילית (!) לאור קרבת החלופה, אך לא ראיתי לחסום הדלת.

תסקיר משלים המליץ על המרת המעצר לאיזוק בפיקוח בבית משפחת אמארה בכפר כנא.

6. לאור האמור, ולאחר חקירת המפקחים המוצעים, ניתנה החלטה ביום 19.11 כאמור על איזוק אלקטרוני של המבקש בבית משפחת אמארה בכפר כנא

טענות המבקש - -

7. המבקש נעדר עבר פלילי, משפחתו מתפרנסת מעסק לממכר מוצרי מזון בסיטונאות בכפר קאסם בבעלות אביו. המבקש מאז ומעולם ניהל את העסק, ומאז מעצרו חלה התדרדרות בעסק, כאשר הנזק שנגרם למשפחה בלתי הפיך.

8. בתסקיר לא נקבע כי יש בשחרורו של המבקש משום סיכון למאן דהוא. המתלונן הצהיר בפני שירות המבחן וביהמ"ש כי אינו חושש מהמבקש.

9. החלופה המוצעת בכפר קאסם רחוקה מדיר חנא, דבר המקשה הסיכון ככל וקיים.

10. חלף זמן רב ממועד מעצרו של המבקש, ותעודת חיסיון לא הוגשה משך למעלה מ- 3 חודשים, דבר המונע התקדמות התיק לגופו. בנסיבות שנוצרו ועינוי הדין הצפוי, עלול להיגרם נזק בלתי הפיך לאדם נעדר עבר תוך הרס כלכלי שלו ושל בני משפחתו.

11. עוד טען המבקש לעניין עילת המעצר, משבכתב האישום מצוין כי מועד האירוע המבקש חזר לביתו בטנדר, ועל כן לא ניתן לייחס עבירות נשק למי שכלל לא היה בזירת האירוע. בהעדר עבירות נשק, אין עילת מסוכנות.

לטענת המבקש, ב"כ קודם הצהיר על הסכמה לראיות לכאורה ועילת מעצר בהיסח הדעת

12. על כן, עתר המבקש לביטול האיזוק, חלופה בכפר קאסם בבית הקרוב כ 80 מ' לעסק, ויציאה לעבודה בליווי אביו כערב שמוכן לפקח עליו מהלך כל שעות היממה

13. **טענות המשיבה - המשיבה הבהירה כי לטעמה אין מקום להתיר למבקש לחזור בו מהסכמתו לתשתית ולעילה;** בכל מקרה ציינה המשיבה כי פרק הזמן שחלף מהמרת המעצר לאיזוק הנו מינימלי במינימלי, ועל כן יש לדחות הבקשה.

הכרעה -

לאחר ששמעתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה - להידחות, ואפרט -

העילה

אקדים ואומר כי מעת שניתנה הסכמה לקיומה של עילת מעצר, לא כל שכן משהוכרעה שאלת המעצר (עת ניתנה החלטה למעצר באיזוק עד תום ההליכים), ספק רב אם היה מקום לאפשר העלאת טענה חדשה בדבר העילה.

טענות המבקש, עניינן בנושא זה- לתיק העיקרי. אין מקום לאפשר חזרה מהסכמה, ודאי לא בשלב דיוני זה.

בבש"פ 4772/17 ירון סולמי נ' מדינת ישראל (20.6.2017): "הליך הבקשה לעיון חוזר לא נועד לשמש מסלול לערעור מחודש על החלטת המעצר (בש"פ 2274/02 עמרם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.3.2002); בבש"פ 5463/03 נסימוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.6.2003)".

ראו גם: בבש"פ 1697/18 ג'ובראן נ' מדינת ישראל (06.03.2018); בבש"פ 8220/18 מוסטפא בדראן נ' מדינת ישראל (28/11/18).

על כן טענות המבקש בדבר היעדר עילת מעצר, כיום, ברות דחייה על הסף.

גם לגופם של דברים, סבורני כי דין הטענות להידחות.

אשר לטענות המבקש לעניין מעורבותו באירוע הובלת ונשיאת הרימון וזריקתו לעבר ביתו של המתלונן, יובהר כי מכתב האישום, אשר כאמור המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לאמור בו, **עולה כי המבקש היה מודע לתכנית ולקח חלק בתכנונה** - המבקש סיפק את הטרקטורון, הביאו לביתו של וסים ופירק סימני זיהוי, המתין עד הגיעו של טאלב עם רימון ההלם ויציאתו יחד עם מוחמד לעבר ביתו של המתלונן, חזר בהמשך מיד לאחר האירוע על מנת לאסוף את טאלב ומוחמד, ופעל יחד עם האחרים בפירוק מצלמות אבטחה בביתו ואצל וסים.

די באמור כדי להפכו למבצע בצוותא לעבירות הנשק.

סעיף 29(ב) לחוק העונשין קובע כי:

המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.

יפים לענייננו דברי כב' השופט הנדל בעפ 8328/17 **זיאד ג'בר נ' מדינת ישראל** מיום 28.7.19 בניתוח מושג המבצע בצוותא, גם כשמדובר בראיות נסיבתיות כדלקמן -

"הדין רואה אפוא את המבצעים בצוותא כמשתתפים בביצוע העבירה, אף אם לא היו נוכחים ברגע המכריע של ביצועה. כשם שנוכחות מקרית בזירת העבירה אינה מביאה להרשעה, כך אי נוכחות בזירה אינה, בהכרח, מובילה לזיכוי. כך, אין דרישה שכל מבצע יבצע בעצמו את כל רכיבי היסוד העובדתי של העבירה, ודי בכך שהוא יבצע פעולה "פנימית" משמעותית כחלק מהמשימה העבריינית עצמה (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)). מבחינת היסוד הנפשי הנדרש, יש להוכיח כי הנאשם מודע לעובדה שהוא פועל בצוותא, וכי התגבש אצלו היסוד הנפשי של העבירה אותה הוא מבצע (ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.1.2011))."

כפי שהבהרתי במקום אחר, ישנן ארבע מילות מפתח המלמדות על הזיקה שבין הנאשם בביצוע בצוותא ובין המבצע העיקרי: "תכנית משותפת", "מעגל פנימי", "שליטה פונקציונאלית" ו"גוף אחד" (ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 24 לחוות דעתי (11.11.2012); להלן: עניין באשה):

התוכנית המשותפת מלמדת על כוונת הקבוצה לבצע עבירה מסוימת - מהי כוונת הנאשם? כפי שכתב חברי השופט י' עמית, "היסוד הנפשי הנדרש זהה ליסוד הנדרש בעבירה העיקרית, ומודעות לפעולה בצוותא עם האחרים" (ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.1.2011)). המעגל הפנימי עונה על הדרישה העובדתית של ביצוע העבירה - מה עשה הנאשם? ודוק: ההבחנה היא בין המעגל הפנימי לבין המעגל החיצוני. לא נדרש שתתקיים זהות בין מעשיהם של פלוני ואלמוני כדי ששניהם יהיו בתוך המעגל הפנימי. ייתכן, אפוא, שפלוני עומד בליבת המעשה יותר מאלמוני, אך עדיין שניהם מצויים במעגל הפנימי. אף לא נדרש ביצוע פיזי של העבירה. המעגל הפנימי יכול להתייחס למוח של הקבוצה - המנהל או המתכנן [...] שליטה פונקציונאלית מהווה מבחן על דרך החיוב, שמטרתו ללמד על היות נאשם בצד הגבול של מבצע בצוותא ולא בצד של מסייע או משדל (ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו])

(31.12.2008)). מדובר בשליטה פונקציונאלית בתחום מסוים שבמעגל הפנימי. גוף אחד זורה אור על הצורך להסתכל על פעולת הקבוצה מלמעלה, ועל היכולת לראות את הרבים כיחיד כתולדה משיתוף הפעולה העובדתי על בסיס כוונה משותפת. יוצא, אפוא, שיש לבדוק את המעשה של הנאשם, היסוד הנפשי שלו ושליטתו, תוך התייחסות אליו כחלק מקבוצה. כלים אלו יהיו לעזר בקביעת אחריותו של המערער בתיק דנא (ההדגשות אינן במקור).

כאמור, אין הכרח שכל אחד מן המבצעים בצוותא יבצע בעצמו את כל היסודות העובדתיים של העבירה. אף אין דרישה לנוכחות בזירה בעת ביצוע בעבירה. ארבע מילות המפתח מצביעות על הדרישות המיוחדות של היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בעבירה המבוצעת בצוותא. התכנית המשותפת מדגישה כי יש מחשבה פלילית, של כל מבצע, להוציא לפועל תכנית מסוימת, באמצעות פעולה כקבוצה. המעגל הפנימי מלמד כי המעורבים חייבים להיות, מבחינת מעשיהם, בלב העניין. מעגל פנימי נבדל ממעגל חיצוני. תנאי זה מדגיש את ההבחנה שבין המבצע ובין צדדים אחרים לעבירה, כמו המשדל או המסייע (סעיפים 30 ו-31 לחוק בהתאמה). השליטה הפונקציונלית מצביעה על חלוקת העבודה, באופן שלכל מבצע תפקיד שביצועו מעניק לו שליטה במעשה העברייני, ולו בחלק ממנו שמצוי בליבתו. גוף אחד מלמד על השילוב בין המבצעים, כל איבר תורם את חלקו לפעולת הגוף. השוני בין האיברים, ולענייננו - המבצעים, אינו מנתק את הקשר ביניהם, אלא יוצר אותו. ונבהיר: בהיעדר תכנית משותפת אין ביצוע בצוותא. אך ככל עבירה, לא די ביסוד הנפשי. זאת, תוך התאמת דרישת היסוד העובדתי לאופיו המיוחד של מוסד הביצוע בצוותא. לא בכדי הסעיף שמגדיר ביצוע בצוותא מזכיר מצד אחד את העשייה של המשתתף כתנאי להיות מבצע בצוותא, ומצד אחר מדגיש שאין דרישה שיהיה שותף לכל המעשים שנדרשים כדי להיקרא מבצע בצוותא. (הדגשות אינן במקור)

העובדות בכתב האישום כאמור מלמדות, לכאורה, כי המבקש, טאלב ומוחמד היו מודעים לתכנית לזרוק רימון הלב לעבר ביתו של המתלונן, ולכל אחד מהם היה חלק בתכנון ובביצוע.

בע"פ 6084/02 סטניסלב נגד מדינת ישראל, מיום 5.10.06 כב' השופט ג'ובראן התייחס לגבולות של מבצע בצוותא בדבר מידת מעורבותו באירוע והסכמה בין הצדדים, וכך קבע -

"עוד נקבע אשר למבצעים בצוותא, כי השתתפות בביצוע העבירה אינה מחייבת נטילת חלק בעשיית מעשה העבירה, אלא יכולה לבוא לידי ביטוי בתכנון ובניהול הפעולה שבמסגרתה מתבצעת העבירה. במקרה שלפנינו נראה, כי מאחר ואין כל ראיה, שהמערער ניסה לעצור את חבריו למנוע את ביצוע הרצח, די בכך שהוכח, כי הוא היה שותף למעשה השוד, אשר סיומו הביא למות המנוחים. כך נקבע בע"פ 2801/95 קורקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 791, 802: "השתתפות" בביצועה של עבירה אינה מחייבת נטילת חלק ב"עשייה הפיזית" של מעשה העבירה גופו דווקא ויכולה היא לבוא לכלל ביטוי בתכנון הביצוע ובניהול הפעילות שבמסגרתה מתבצעת העבירה. אשר-על-כן, מקום שכמה בני-אדם חוברים יחד לביצועה של עבירה, כאשר לכל אחד מהם "תפקיד" בביצוע - נושא כל אחד מהם באחריות לביצועה כ"מבצע בצוותא", ואין נפקא מנה, מהו אופיו של ה"תפקיד" שאותו הוא ממלא במסגרת ביצועה של העבירה. אין המדובר כאן באחריותו של "קושר" מכוח דיני הקשר. המדובר באחריות של חבר לחבורה, שחבריה חברו יחד לביצועה של עבירה תוך חלוקת התפקידים

הדרושים לביצוע ביניהם, כאשר המתכנן והמנהל אינו "משדל" או "מסייע" - שאינם נמנים על החוג הפנימי של מבצעי העבירה - אלא, "משתתף בביצוע" ככל "משתתף" אחר, במסגרת התפקיד שהוטל עליו. כל "ממלא תפקיד" בביצוע של עבירה נמנה עם "מבצעה", ואין באופי התפקיד או במיקומו של ממלא התפקיד בעת הביצוע בפועל, כדי להוציאו ממעגל המבצעים... " (הדגשות אינן במקור)

כך גם בע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' רמי מוסא, מיום 20.9.10, נדחה ערעור אחד הנאשמים על הרשעתו בעבירת היזק בחומר נפץ, בטענה כי לא לקח חלק בהכנת המטענים וההחלטה היכן להניחם. ביהמ"ש העליון קבע, כי הנאשם היה שותף לתכנית העבריינית והוצאתה לפועל, ואין נפקא מינא אם כל אחד מהנאשמים ביצע את העבירה המושלמת במעשיו או תרם להשלמת העבירה באופן חלקי. התכנית המשותפת להניח ולהפעיל מטענים במכונית ובבית של המתלוננים, שעבירת היזק בחומר נפץ הינה חלק ממנה, מהווה ביצוע בצוותא, השקול להשלמת העבירה ע"י כל אחד ואחד מהם.

לאור האמור, דין טענות המבקש לעניין עילת המעצר, גם לגוף העניין - להידחות.

הבקשה לעיון חוזר- תנאי הסף

הבקשה לעיון חוזר במקרה בפנינו מתייחסת לחלוף זמן, בהינתן כי ההליך העיקרי נגוע בשיהוי, אליבא המבקש, בשל עיכוב בהוצאת תעודת חיסיון בתיק.

אמנם, שיהוי בהוצאת תעודת חיסיון הנו שיקול לגבי מגבלות פגיעה בחירות; עם זאת- במקרה דנן סבורני כי חלוף הזמן, גם בהתייחס לאלמנט השיהוי הנטען, אינו מצדיק דיון בבקשה.

ראשית- מאז פתיחת ההליך חלפו שלושה חודשים לערך; מאז המרת המעצר למעצר באיזוק- **חלפו כשישה שבועות בלבד.**

מדובר בפרק זמן קצר ביותר, אשר אינו מצדיק, ברגיל, עיון חוזר.

אמנם, מושג חלוף הזמן הנו מושג גמיש, שיש לצקת תוכן לתוכו באספקלריה של האישום, העושה והמעשה, התנהגות בפרק הזמן ועוד. כך נכתב בבש"פ 2608/18 מ"י נ' פלוני-

"הגדרת פרק זמן מסוים כ"זמן ניכר" כמשמעותו בסעיף 52(א) לחוק המעצרים מושפעת מנסיבות העניין ומתקבלת מן האיזון שבין הפגיעה בנאשם בשל הזמן שחלף, לבין האינטרס הציבורי כי הוא ימשיך לשהות במעצר. בגדר איזון זה יש להביא בחשבון את טיב האישומים המיוחסים לנאשם, מידת המסוכנות הנשקפת ממנו, התנהגותו במעצר ונסיבותיו האישיות."

כאן- מדובר בעבירת נשק, עושה אשר הוגדר "בעל נטייה להתנהגות תוקפנית ואימפולסיבית, וכי לא ניתן לשלול סיכון

להישנות" (ראה התסקיר הראשון). המעשה כלל לכאורה, שימוש ברימון הلم על מנת להטיל מורא, כלפי בעל משרה ברשות מקומית. הביצוע נעשה בצוותא אגב שיבוש מהלכי משפט, לכאורה.

מי המואשם בעבירת נשק, מבצע עם אחרים, אגב ניסיון שיבוש, לכאורה, נדרש לפרק זמן ממושך על מנת לקנות אמונו של בית המשפט. אין די בחודש או חודשיים, אלא נדרש פרק זמן משמעותי.

משנסיבות המקרה כאן אינן מצדיקות לראות בפרק הזמן שעבר, פרק זמן ממושך, ומשאין חולק כי לא השתנו הנסיבות או חל כרסום, הרי אין עילה לדיון מחדש בתנאי הגבלת החירות. (השווה- בש"פ 5695/10 **כחלול נ' מ"י**).

שנית- נושא החיסיון- יש לציין כי במקור, ניתנה הסכמת המבקש להארכת מועד להוצאת תעודת חיסיון; גם עת חלף הזמן להוציא תעודה זו, וכאשר הנושא נדון בתיק העיקרי- הותר ב"כ המבקש הנושא לשיקול דעת, ומועד ההקראה נקבע סמוך לאחר מכן; יוצא כי בעוד כשלושה שבועות אמורה להיות מונפקת תעודת חיסיון, ומיד לאחר מכן יתנהל המשפט. אין בכך עיכוב מהותי המצדיק בחינת הדברים כבר כעת.

שלישית- עד היום לא הוצע האב כמפקח; מתסקיר שירות המבחן עולה כי האב עובד כמפקח בעסק של ילדיו; הצעתו כמפקח טומנת בחובה ניגוד אינטרסים מובנה שהרי מטה לחמו של האב תלוי, על פי התסקיר, בבניו.

רביעית- בקשה ליציאה לעבודה משמעה הסרת איזוק; לשם הסרת איזוק יש להראות פחיתה במסוכנות (ראה בש"פ 966/16 **זידאן נ' מ"י**); שתי מכשלות לכך במקרה בפנינו- האחת, הזמן הקצר שעבר מאז המרת המעצר הממשי למעצר באיזוק; השניה- כי פחיתה במסוכנות (למעט בגין חלופ זמן) תבוא ברגיל כתוצאה מהליכי טיפול; כאן לא נתבקש גם לא ניתן צו פיקוח מעצרים. הנטל להוכיח פחיתה מסוכנות מוטל על המבקש, ונטל זה לא הורם.

חמישית- כב' בית המשפט העליון הדגיש לא אחת את הצורך בהדרגתיות ומתינות בהסרת תנאים; כך, הבהיר בית המשפט העליון כי יש פער בין פתיחת חלון ובין "הסרת קיר" (השווה למקרה דומה- בש"פ 6815/16 **פלוגי נ' מ"י**). במקרה דנן, מדובר במי המצוי במעצר באיזוק ללא חלונות; לא רק שלא הוכחה פחיתה במסוכנות אלא המעבר מהיעדר חלונות להסרת איזוק, חד; השווה לדרישת הדרגתיות- בש"פ 977/20 **הילאל בן עלי עמאר נ' מ"י**.

שישית- לא ניתן להתעלם מההקשר של עסק המשיב 1 לכתב האישום בבסיס; לכאורה, המכרז שברקע כתב האישום, הנו בגין "עסקי המשפחה" של המבקש; אותם עסקים ויחסים שכעת עותר המבקש לאפשר לו, לשוב אליהם.

אכן, מצויים אנו בצוק עתים עת נגיף הקורונה מתפשט, ופוגע הן במרכיבי בריאות והן במרכיבי כלכלה במדינה.

יחד עם זאת אישר ב"כ המבקש כי העסק חי ופועל, ואביו של המבקש מנהלו; אין די בטענה למצוקה, משמצויים אנו זמן כה קצר לאחר פתיחת ההליך, **חודש וחצי** לאחר המרת מעצר ממשי למעצר באיזוק, כשהמעצר לעת זו הרמטי!

השווה גם- בש"פ 4835/20 **מזרחי נ' מ"י**, שם דובר היה בנאשם המצוי 4 חודשים במעצר באיזוק, (לאחר המרת מעצר ממשי למעצר באיזוק), תחת צו פיקוח והליך טיפולי, וכב' בית המשפט העליון ראה להורות על המתנה עד גמר פרשת התביעה.

אני מורה על דחיית הבקשה לעיון חוזר.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"א, 04 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.